

Recensie: Hooverphonic ★*

Paleizenplein Brussel
vrijdag 16 augustus 2019

foto © Carl Rottiers

Recensie:

Een optreden waarna je al je Hooverphonic-platen meteen naar de kringloopwinkel wil doen of op een tweedehandssite gooien, leverde de band op BSF af. Zeker, Alex Callier riep het Paleizenplein op om zijn infantiel 'lalala'-deuntje te zingen voor tolerantie zodat koning Filip en koningin Mathilde " die hij aanvankelijk verkeerdelijk nog als prins en prinses bestempelde tot grote hilariteit van het publiek overigens - dat tot aan de andere kant van de stad zouden horen. Die vlieger ging niet op en Callier ging mega zwaar op de bek, kreeg niet de publieksinteractie waar ie op gehoopt had en moest dat zelf erkennen met een beteuterd 'het is ok' waarin hij eigenlijk het tegenovergestelde zei van wat ie écht voelde. Kijk, als het al zover is gekomen dat je je kinderachtig melodietje moet slijten en het publiek moet aanporren om mee te doen zagezegd voor de goede zaak, terwijl de goede zaak alleen maar om het ego van Callier te plezieren draait, heeft het overwegend Franstalige publiek gewoon gelijk om die plat opportunistische man die schaamteloos zagezegd wil meesurfen op de vibe van de goede zaak eens goed in zijn hemd te zetten. Absoluut, wij zijn voor tolerantie. Maar een schandalig slecht optreden, dat zo bedroevend was dat zelfs de weergoden er van begonnen te huilen (zo klonk de samenzang tussen Luka en gitarist Pieter Peirsman tijdens 'The night before' bijvoorbeeld erg vals en werkte het wandelingetje tussen de twee op de catwalk bij 'Badaboum' voor geen meter), hoeven wij niet te tolereren. Shame on you Hooverphonic.

Waar was Calliers tolerantie overigens gebleven toen ie openlijk voor afsluiter 'Amalfi' aankondigde dat het nummer het laatste zou zijn van de avond, dat het feit dat ze maar 1 uur mochten spelen de fout was van de organisatie en hij het publiek zo poogde op te zetten tegen de organisatoren van BSF? Inderdaad. Ver zoek. Kijk, in vergelijking met hun passage in het OLT hadden ze maar 7 songs geschrappt. Vooral de hits bleven over maar helaas ook een paar recente niemendalletjes. Er had gerust een nummer bij gekund mocht Callier zich aan zijn eigen afspraak gehouden hebben om niet te veel te babbelen maar vooral songs te spelen. Denkt die man nu echt dat iemand in het voornamelijk Franstalig publiek stond te wachten op een vraag om te stemmen voor de 'Summerhit of Radio Two'? Collectief voelde je het publiek zich afvragen, of ie het over BBC Radio 2 had of zo. Zo zie je maar hoe wereldvreemd sommige artiesten met de jaren geworden zijn, dat ze elke voeling met het publiek gaandeweg verliezen. Callier had overigens te maken met behoorlijke technische problemen die nog tot het einde van de set zouden duren. Krakgeluidjes hoorden we dan ook daar waar zijn basgitaar ingeplugd was en kennelijk kon de stage hand de hopeloze zaak niet verhelpen.

Hooverphonic is een totaal zielloos product geworden waar kennelijk alleen nog maar het imago, de looks van belang zijn. In drie verschillende outfits " dezelfde als haar vuurdoop in de Lotto Arena, kennelijk moet ze ze middelbare studentgewijs afdragen - tijdens het eerste half uur zagen we Luka die opnieuw als zwartkapje begon. Niemand heeft haar blijkbaar gebriefd dat er in het Warandepark naast het hoofdpodium helemaal geen wolven zijn. Openen deed ze met '2 Wicky' terwijl vooral de apathie, de lusteloosheid, het gebrek aan goesting erg hard opviel bij Hooverphonic. Als een geslagen hond leken ze wel op het podium te staan alsof ze collectief hun C4 hadden gekregen en dit hun laatste optreden was. Luka zelf wist

ook niet naar waar kijken, haar ogen bleven dicht, of keken schuchter en schichtig naar onder. Groter kon het contrast dan ook niet zijn met afsluiter 'Amalfi' waar ze zo waar de catwalk opging in de regen en haar tere nog niet volgroeide door haar jurk stevig platgedrukte borstjes en longetjes aan de natuurelementen blootstelde wat wij een daad van onbezonnen risicovol jeugdig gedrag vonden en eerder onbegrijpelijk dat Callier dat toeliet, ook al omdat het haaks stond op alles wat het meisje in het begin van het concert kennelijk nog moest uitstralen.

Dat de band bijna 90% van het concert nauwelijks een beleefdheidsapplaus ontving, heeft het vooral aan zichzelf te danken. Als je meer instrumenten zoals strijkers en/of kopers laat meelopen via een track tijdens songs als 'Eden' en 'Mad about you' dan dat er live instrumenten toegevoegd worden, je arrangementen trouw die van de plaat volgen en je dus eerder voor een live on tape + een beetje live muziek-optreden gaat, dan weet je dat je platte shit aan het brengen bent. Voeg daaraan een frivole stem van een zangeresje dat niet verder komt dan een prestatie neerzetten die als degelijk beschouwd kan worden in een karaokebar ('Anger never dies') maar niet op een groot live podium waar haar zang dan nog eens "voor alle zekerheid, vooral geen risico's nemen jongens!" achter die van de instrumenten weggemoffeld wordt en ze kennelijk nog niet rijp genoeg is om haar eigen persoonlijkheid, interpretatie en gevoel in de songs te leggen, en je hebt een belabberd optreden dat erg inwisselbaar is waarvan de mayonaise "zelfs tijdens een funky 'Uptight' terwijl Hooverphonic aantrad voor Giorgio Moroder het podium betrad "helemaal niet verrassend voor geen meter pakt.Â Â Â

Conclusie: een halve ster voor de basdrum die er tijdens afsluiter Amalfi toch nog in slaagde om een paar handjes in het publiek op elkaar te krijgen en de andere halve ster voor de blonde haartjes op de linkerarm van Luka die haarscherp in beeld werden gebracht. Hooverphonic was tijdens hun optreden in de Lotto Arena al diep in onze achting gezakt. Kennelijk bleek de bodem nog lang niet bereikt, zo bewezen Alex Callier en co op BSF. En Callier? Die is een slechte verliezer, net als zijn management overigens en nog wel wat sujetten in de muziekindustrie. Dat wisten we al langer. Maar daarover vertellen we u meer in onze memoires of zo.

< Bert Hertogs >

De setlist:

2 Wicky
Eden
Heartbroken
Anger never dies
Romantic
Vinegar & Salt
Jackie Cane
The night before
Hiding in a song
Mad about you
Uptight
One two three
Badaboum
Looking for stars
Amalfi